

MULTE VICII ȘI PUȚINE VIRTUȚI

MULTE VICII ȘI PUȚINE VIRTUȚI

Italia, văzută de aproape

A fi imprevizibil are avantajele lui, dar și unghiurile lui moarte.

Acele momente în care aștepti ca limpezimea să sosească de la sine.

Și chiar sosește.

Trebuie doar să știi să aștepti.

Ceea ce nu este un talent italian.

Niciun proiect în amonte.

Nicio planificare.

Aceea e muncă rezervată celor care sunt plătiți gras ca să pară că gândesc, în timp ce datele adevărate rămân legate de instinct și de intuiție.

Două valori absolute.

Fără să uităm niciodată că suntem fii ai unor femei capabile.

Să nu uitați asta niciodată.

Americanii îi spun work in progress, și o spun cu ușurință.

Noi, italienii, nu avem viziune managerială.

După două mii de ani încă ne apărăm pozițiile.

Certându-ne despre cine a deținut ce, și niciodată despre cine a deținut cu adevărat ce.

Și invocându-i mereu pe vechii romani.

Constructorii pricepuți de apeducte și latrine.

Maestri ai supunerii, ai dominației, ai uzurpării, ai discriminării.

Înveliți în divertisment și orgie fără sfârșit.

Multe vicii și puține virtuți.

Un popor care a ținut pe o cruce colegul care a sosit acum două mii de ani purtând un cuvânt și o carte.

Nu venise să anunțe sosirea lui Bezos și a Amazon.

Venise să arate cum se construiește și se deține o afacere pe pielea altuia.

Două mii de ani mai târziu, confesionalul este tot în aceeași încăpere.

Păcatele sunt aceleași.

Doar penitența a fost renegociată.

Un popor care a pierdut tot și a rămas cu pisoarele publice, și un guvern care guvernează așa cum te rogi în grabă.
Cu ochii închiși.
Cuvinte învățate pe de rost.
Mintea deja ieșită pe ușă.
Cerem protecție de la Washington și îi spunem suveranitate.
Cerem bani de la Bruxelles și îi spunem demnitate.
Apoi mergem la împărțășanie cu o mână încă în buzunarul cuiva.
Biserica măcar recunoaște că are dogme.
Politica noastră are aceleași dogme și le numește bun-simț.
Amândouă îți cer să crezi fără să verifici.
Doar una dintre ele are decența să îi spună credință.
Și există o lecție pe care această țară nu a învățat-o niciodată, deși a stat în fața altarelor ei secole de-a rândul.
Supunerea aparentă este adevărata cucerire ascunsă.
Poate fi citită doar de un om cu buzunarele goale.
În timp ce capitalul se adună de o parte, de cealaltă cineva ține exact cât poate cuprinde, așa cum un crupier lucrează la o masă de cazinou.
Casa nu ridică niciodată vocea.
Casa așteaptă.
Ceea ce este exact singurul lucru despre care am stabilit că noi nu îl putem face.
Italia.
O țară în care vii pentru o vacanță de douăzeci de zile, mănânci bine, apoi pleci imediat.
Pentru că nu este un loc pe care să îl recomand.
Nando
© 2026 Ferdinando Frega — Nando the Scribe. All Rights Reserved.
Gillettenarrative.com